

„Remekbe szabott történet.” – Stephen King

LÁZ

A férfinak álmai vannak,
a fiúnak puskája,
és egyetlen esélyük
a világ újjáépítésére.

DEON MEYER

DEON MEYER

LÁZ

Nicolaas Storm emlékei
az apja gyilkosságának vizsgálatáról

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2021

Deon Meyer Dél-Afrika legkeresettebb krimiírója. Ez a fordítás időről időre az anyanyelvéből, az afrikaansból használ köznyelvi kifejezéseket. A könyv végén ezek a kifejezések szószeretbe gyűjtve találhatók meg.

N A M Í B I A

B O T S W A N A

Kgalagadi
határmenti
park

Richtersveld
Nemzeti Park

Richtersveldi
világörökség-
helyszín

D É L - A F R I K A

Augrabies-vízesés
Nemzeti Park

Riemvasmaaki
közösségi környezetvédelmi
terület

Déli-
Atlanti-
óceán

Lambert's
Bay

Clanwilliam

Wupperthal

Calvinia

Carnarvon

Victoria West

Fokváros

Stellenbosch

Knysna

Jóreménység
foka

I KÖZTÁRSASÁG

LESOTHO

Indiai-
óceán

50 mérföld

„A minden utazásra elkísérő rejtély: hogyan került az utazó a történet kiindulópontjára?”

– Louise Bogan

„A megaláztatás emlékei évtizedekig tartanak...”

– Oliver Burkeman, *Help*

„Az önéletrajzok általában őszinték, de sohasem igazak.”

– Robert A. Heinlein, *Friday*

„Ezeket a kegyetlen utcákat olyan férfinak kell járnia, aki maga nem kegyetlen, tiszta tudott maradni, és nem fél. A nyomozónak teljes, hétköznapi, mégis különleges férfinak kell lennie. Olyannak, akit – hogy meglehetősen elcsépelt szót használjunk – becsületes embernek nevezünk.”

– Raymond Chandler

1

El akarom neked mesélni, hogyan gyilkolták meg az apámat.

El akarom mondani neked, ki ölte meg, és miért. Ez az én életem története. És amint majd látni fogod, a te életed és a te világod története is.

Sokáig vártam vele, hogy ezt megírjam, mert úgy hiszem, az embernek bölcsességre van szüksége egy ilyen feladat elvégzéséhez, arra, hogy teljes egészében lássa a történetet. Úgy gondolom, az embernek előbb úrrá kell lennie a dühén, és tulajdonképpen minden más érzelmén is.

Ma vagyok negyvenkilenc éves. Ennyi idős volt az apám az Oroszlán évében, amikor meghalt. Ennyi idő távlata talán elég lesz, habár nem tudom, meglesz-e bennem valaha a szükséges bölcsesség és az átfogó kép meglátására való képesség, de aggódom, hogy elkezdem elfelejteni a döntő eseményeket, tapasztalatokat, embereket. Nem halogathatom tovább.

Így hát itt van. A memoárom, a gyilkosság története. És az expozém, hogy mindenki megtudja az igazságot.

A KUTYA ÉVE

2

Március 20.

Legjobban a félelem, a veszteség és a megaláztatás pillanataira emlékszünk.

Március 20-a volt, a Kutya évében. Tizenhárom éves voltam.

A nap ugyanúgy telt, ahogyan az előző és az azelőtti is, a nagy Volvo FH12 dízelmotorjának és a mögötte guruló hosszú, tizenhat kerekű zárt félpótkocsi tompa morájára. Mellette kiszámítható, felejtethető táj vánszorgott. Emlékszem a nyerges vontató vezetőfülkéjének mesterséges, légkondicionált hűvösére. A kami-onnak még mindig friss, új illata volt. Az ölemben nyitott iskolai tankönyv hevert, ám a gondolataim elkalandoztak.

Apám lassított. Felpillantottam és kinéztem. Elolvastam a fekete útlejelző tábla fehér betűit: ÜDVÖZÖLJÜK KOFFIEFONTEINBEN!

– Koffiefontein – ismételtem el hangosan, elbűvölve a névtől és a gyermeki fantáziám szülte képtől: meleg, illatos, sötét kávészőkőkút.

Lassan behajtottunk a városba. A késő délután alkonyi fényében kísértetiesnek és elhagyatottnak látszott, akárcsak az összes többi. A járdák gazosak voltak, a kertekben, a kerítések mögött túl hosszúra nőtt a fű. A horizonton, messze a széles fő utca alacsony épületei mögött sebes villámok cikáztak a lenyűgöző felhőformációk előtt. A teljes nyugati égbolt különös, nyugtalanító vörösben égett.

Apám előremutatott.

– Cu-mu-lo-nim-bus – mondta, kimérve minden egyes szótagot. – Így hívják azokat a felhőket. A latinból ered. A *cumulus* azt jelenti, „kupac”. A *nimbus* pedig azt, „eső”. Ezekből lesz a vihar.

– Cu-mu-lo-nim-bus – próbálgattam a szót.

Bólintott, ügyesen bekanyarodott a nagy kamionnal a benzinkútra, és leparkolt. Lenyomta a kapcsolót, amelyet ő maga szerelt be, hogy felkapcsolja a hosszú, zárt félpótkocsi oldalán húzódó lámpasort. Az üzemanyag-szivattyúk erre azonnal hosszú árnyékot vetettek, mintha emberi alakok lennének. Leállította a motort, és lemásztunk.

Annyira megszoktuk már, hogy biztonságos a környezetünk.

A kátrányos parkolóból késő nyári meleg szállt fel, a levegőt rovarzümögés töltötte be. És egy másik hang is hallatszott, egy halkabb, mélyebb hangszövevény.

– Mi ez a zaj, papa?

– Békák. Arra van a Riet-folyó.

A félpótkocsi mentén hátrasétáltunk. Fehér volt, és három nagy, zöld betű állt rajta, amiket mintha csak egy szélvihar fújt volna oda: *RFA*. A tréler hátulján a teljes felirat állt: *Road Freight Africa*. Nem sokkal Potchefstroom előtt találtuk egy kamionpihenőben, a Volvo vontatóval együtt, szinte újonnan, teli tankkal. Most egymás mellett sétáltunk, apa és fia. Apám haja hosszú volt, szőke és kócos; az enyém ugyanolyan borzas volt, de barna. Tizenhárom voltam, azon a bizonyos fiú- és tinédzserkor közti senki földjén jártam, és jól éreztem ott magam.

Egy denevér szállt el a fénytócsában, alacsonyan a fejem felett.

– Hogyan vadászik a denevér? – kérdezte apám.

– Visszhangokkal.

– Miféle állat a denevér?

– Emlős, nem pedig madár.

Kedveskedve megborzolta a hajamat.

– Jól van.

Szerettem elismerést kapni tőle.

Elkezdünk az ismerős szertartást, amelyet hetek óta naponta legalább egyszer bemutattunk: az apám a benzinkút töltőállomásának színekódos bűvönnyílásaihoz cipelte a kicsiny Honda generátort és az elektromos szivattyút. Aztán elhozta a nagy, állítható csavarkulcsot, hogy felemelje a bűvönnyílás tetejét. A hosszú kerti slag letekerése az én feladatom volt. Ez az elektromos pumpához csatlakozott, nekem pedig a Volvo dízeltankjához kellett tartanom a másik végét.

Így tankoltunk egy elektromosság és gépjárműforgalom nélküli világban.

Játszottam a szerepemet, unatkozva álltam ott, a benzinkút fehér falán álló betűket olvasgatva. *Myburgh Electric. Myburgh Tyres.* Arra gondoltam, erről meg kell majd kérdezni az apámat, mert tudtam, hogy a „burg” azt jelenti, „erőd”. Ezt akkor magyarázta el nekem, amikor olyan helyeken haladtunk át, mint Trompsburg és Reddersburg – de ez a helyesírás szokatlan volt, és nem ennek a városnak a neve.

A rovarok zümmögése hirtelen megszűnt.

Valami magára vonta a figyelmemet apám mögött az utcán. Felé kiáltottam, meglepődve az élet váratlan jelen, egy kissé megriadva a mozgás titokzatosságán. Apám leguggolt, és a lyukba tolta a pumpa végét. Felnézett rám, követte a pillantásom irányát, és ő is meglátta a mélyülő alkony árnyait.

– Nyomás befelé! – kiáltotta. A nehéz kulcsot tartva felállt, és a fülke felé kezdett rohanni.

Megdermedtem. E miatt a megmagyarázhatatlan ostobaság miatt később hónapokig emésztett a szégyen. Mozdulatlanul álltam, az át- meg átalakuló alakokra meredtem, míg lassan szilárd formákká nem váltak.

Kutyák. Fürgék, gyorsak.

– Nico! – kiáltotta apám szörnyű sürgetéssel a hangjában. Megállt, hogy megpróbálja eltéríteni az elszánt kutyákat a gyermekétől.

Az apám hangjából hallatszó kétségbeesés lökéshullámot indított el a testemben, és felszabadította a félelmemet. És az önvád első nyílvevsejét. Zokogni kezdtem, és végigfutottam a félpótkocsi mellett. A könnyek ködén át láttam, ahogyan az első kutya a fénytócsába úszik, és nyitott állkapoccsal, hosszú, éles fogait villogtatva apám torka felé rugaszkodik. A nagy csavarkulcs meglendült, a mozdulatnak csak futó árnyékát láttam. Hallottam a tompa puffanást, ahogyan a kulcs a kutya fejének ütközik, az állat kurta vonyítását. A kamion lépcsőjénél megragadtam az ezüst korlátot, a pánik fellökött a fülkébe. Miközben magamra csuktam az ajtót, egy kutya felém kapott. Magasra ugrott, majdnem elérte a nyitott ablakot, karmai a fémajtót kaparták, sárga fogain megcsillant az autó lámpáinak fénye. Felsikítottam. A kutya visszazuhan. Az apám odalént volt. Öt-hat korcs lopakodott, kuporgott, körözött körülötte. És a vékony, fáradhatatlan alakok egyre többen érkeztek a fénytócsába.

Ezután minden olyan gyorsan történt, és mégis olyan volt, mintha megállt volna az idő. A legapróbb részletekre is emlékszem. A kétségbeesésre apám arcán, amikor a kutyák elvágták a kamionhoz vezető, alig háromméternyi utat. A suhanó hangra, ahogy újra és újra lesújtott a hatalmas állítható csavarkulccsal. Az elektromossággal töltött levegőre, az ózon szagára, a kutyák bűzére. Hátra-hátraugrottak, hogy kikerüljék a halálosztó csavarkulcs lendülését, mindig túl ügyesen, éppen kartávolságon kívülre. De közte és a kamion ajtaja között maradtak, morogva és acsarkodva.

– Vedd elő a pisztolyt, Nico! Lődd le őket! – Nem parancs volt. Rettegő könyörgés, mintha az apám abban a pillanatban előre látta volna a halálát és annak következményeit: a fiát, a magányos túlélőt egyedül, halálra ítélt.

Az arca eltorzult a fájdalomtól, amikor egy kutya hátulról a vállába mélyesztette a fogait. Ez felébresztett a bódulatomból. A széles műszerfal kesztyűtartójába nyúltam a Berettáért, küszködve, hogy ahogyan az apám tanította, hüvelykujjammal újra és újra lenyomjam a biztonsági zárat. Apám védekező karjába egy másik kutya harapott, és ott maradt lógva. Most már mindkét kezem a fegyveren volt. Két ujjammal húztam meg a ravasz első, merev kettős elsütőszerkezetét, vadul a levegőbe lőttem, a fülkében fülsüketítően dörrent a lövés, a fülem csengett, minden hang elnémult. A kordit szaga csípte az orromat. Az állatok egy pillanatra megdermedtek. Apám lesújtott a csavarkulccsal, és a karján lógó kutya a földre esett. Tett egy lépést az ajtó felé. A falka vele mozdult, és elrugaskodott. Egyikük oldalára céloztam. Lőttem. A kutya oldalra dőlt. Újra és újra lőttem. Az állatok magas, alig hallható hangon nyüsztettek a fájdalomtól, a többiek pedig ekkor először kezdtek hátrahúzódn.

Apám már az ajtónál volt, kinyitotta, egy kutya a lábán lógott, és ő megütötte. A kutya leesett. Véres karokkal, vérző háttal lőkött le az anyósülésről, és becsapta maga mögött az ajtót.

Apám arcán gyűlöletet, elszántságot, félelmet, undort és dühöt láttam. Éreztem, hogy kitépi a pisztolyt a kezemből. Kitarotta az ablakon, és újra és újra és újra lőtt. A lövések csupán tompa dörrenésnek hangzottak csengő fülemben, a hüvelyek némán szóródtak szét a szélvédőhöz, a műszerfalhoz, a kormányhoz ütődve, és mellettem potyogtak a földre mindenütt. Felnéztem apám rongyos pólójára, a mély sebekre a hátán, amelyek ugyanolyan vörösek voltak, mint a felhők.

A pisztoly tára kiürült, de apu még mindig a ravaszt húzogatta. A fülke megtelt füsttel.

Március 20-a volt, a Kutya évében.

Tizenegy hónappal a Láz után.

Apám a pisztollyal az ölében előrehanyatlott. Olyan mozdulatlanul ült, mint a halál. Nem láttam, hogy a szeme csukva van-e.

A kinti zajok lassan visszatértek, gyengéd hullámokban borítottak el bennünket.

A békák, a kora esti tücskök. Messze nyugaton a vöröses horizont feketére sötétült, ő pedig még mindig csak ült.

Valaki halkán zokogott. Eltartott egy ideig, míg rájöttem: én sírok. Nem akartam hagyni, hogy ez most történjen, nem tűnt illendőnek. Valahogyan hálátlanságnak éreztem. De nem tudtam irányítani; a zokogás egyre erősödött, egyre sürgetőbben hangzott. Az apám végre reagált, felém fordult, letette a pisztolyt a műszerfalra, szorosan magához ölelt. Egész testemben remegni kezdtem, a szívem a fülemben dobolt. Apámba kapaszkodva éreztem rajta a vér és az izzadság szagát.

A fülemmel a mellkasán hallottam, hogy elképesztően gyorsan ver a szíve.

– Úgy, úgy – mondta. A szavakat nem hallottam, csak a rezgésüket éreztem. *Úgy. Úgy, úgy, úgy.*

Erősebben szorított, amíg végül meg nem nyugodtam.

– Te vagy az én hőszám, Nico – mondta. – Jól csináltad, hallod?

Végre sikerült kimondanom a szót, a szót, ami olyan régóta bennem volt.

– Anyu.

És amikor a fülemig ért, a szégyen égető volt.

– Ó, istenem – mondta apám, és még erősebben ölelt. Aztán lekapcsolta a kamion oldalán világító lámpákat.

Apámat Willem Stormnak hívták.

Egy sziszegő gázlámpa fényénél tisztítottam ki a hátán ejtett sebeket. Remegett a kezem. A fertőtlenítő biztosan tűzként égette a hosszú vágásokat a bőrén, de egy hangot se adott, egy szót se szólt. Ez megijesztett, megerősítette a félelmemet, hogy elbuktam.

Később kinyitott két konzerv húsgolyós spagettit. Néma csendben ettünk. A kék-piros konzervdobozt néztem, és elgondolkodtam rajta, vajon mi a baj a SERTÉS-sel. Mert a dobozon egy sárga csillag volt, amelyen kövér piros betűk hirdették, hogy SERTÉS NÉLKÜL.

– Nem hittem, hogy ez ilyen gyorsan fog történni – mondta végül apám.

– Micsoda, papa?

– A kutyák – válaszolta, és bizonytalan gesztust tett a kanállal a kezében.

Aztán újra elnémult.

3

Március 21.

Reggel apu visszarángatta a kutyák tetemeit a benzinkútra, és elégette őket.

Megtankoltuk a kamiont. Apu hallgatott. Semmit sem éreztem helyesnek. A félelem árnyékként kúszott mellettem.

Reggeli nélkül indultunk el. Apu azt mondta:

– Különleges helyen fogunk enni. – Megpróbálta úgy tálalni, mintha esemény lenne, de már elég idős voltam, hogy meghalljam, a vidámsága erőltetett. Biztosan nagyon fájtak a sebei.

– Rendben, apu – mondtam lelkesen, mintha osztoznék az izgalmában.

Vizet ivott egy teli egyliteres palackból. Nem sokáig tartott kiürítenie.

Egy órával később megálltunk a különleges hely előtt. Megfeledkeztem az egész reggel folyamán kísértő végzetes érzésről. Úgy kiáltottam fel, mint egy feleannyi idős gyerek, teljes csodálattal. Annyira elképesztően gyönyörű volt, annyira szokatlan és hangos: egy híd, egy gát és valami hatalmas mennydörgés. Balra a gát tava hevert tökéletes nyugalomban, óriási, kiterített víztömeg. Jobbra egy folyó mély vízmosása rejtőzött előlünk, a zsilipekről hangos morajjal leszáguló víztömegekről füstként szállongó párában.

Apu a hatalmas betongát falának közepén állította le a kamiont. Mindkét ablakot lehúzta. A víztömeg hangos zuhogása

betöltötte a fülkét. Az egész kamion remegett bele. Apunak fel kellett emelnie a hangját, ahogy a víztükörré mutatott:

– Ez a Vanderkloof-gát – aztán a mély vízmosásra nézett –, és az ott az Orange folyó.

– *Jissie!* – Elbűvölt a látvány, a tegnapot már el is felejtettem.

– Azt hiszem, nyitva hagyták a zsilipeket a Láz után. Jól tették.

Ámulattal néztem. Amíg fel nem tűnt, hogy apu furcsán mondta azt, hogy „a Láz”. Nem úgy, ahogyan szokta. Halkan, gyorsan és kelletlenül, mintha nem akarná felhívni rá a figyelmet. Ránéztem, de kerülte a tekintetemet.

– Gyere, főzzünk kávé! – mondta élénken.

Az ágy alatt, az ülések mögött egy gázrezsót és egy nagy, kotyogós kávéfőzőt tartottunk. Mellettük egy csomag biltong¹, édes-ségek és kétszersült rejtőzött, a száraz kekszek, amelyeket a teába szoktunk mártogatni. Hátrakecmeregtem, és feltettem főni a kávé.

Amikor úton voltunk, általában kiszálltunk az evéshez. De apu ezúttal ülve maradt. A kutyák után óvatos akart lenni.

Átnyújtottam neki a kétszersültet. Csak egyet vett el. Én hármat, hirtelen farkaséhes lettem.

A kotyogós szörcsögni kezdett. A fülkét kávéillat töltötte be.

Először apuét töltöttem ki, ő feketén itta, cukor nélkül. Én két cukorral és Cremora tejporral szerettem.

– Tessék, apu.

Felém fordult, és vártam, hogy azt mondja, „Amíg még lehet”. Minden reggeli kávézás előtt ezt mondta. Magasra emelte a bögrét, mint amikor azt mondjuk, „egészségedre”, és egy kissé elmosolyodott. Mert valamikor a jövőben el fog fogyni a kávékészlet, és mielőtt elfogy, kiszárad, nem lesz már olyan finom, és az a nap már nagyon közel van. Ezt magyarázta nekem apu, amikor először mondta, hogy „Amíg még lehet”.

Aznap reggel nem mondta.

¹ Szárított-pácolt hús

Feltűnt, hogy remeg a keze.

Aztán megpillantottam az izzadságcseppeket a homlokán, és hogy milyen piros az arca. A tekintete pedig tompa volt, nem tudott fókuszálni.

Hirtelen mindent megértettem, a némaságát, mindent. A szemem könnyel telt meg a sokktól, a félelemtől.

– Ez nem a Láz – mondta. – Hallod?

A félelem már nem csak árnyék volt, a teljes lényemet uralta.

– Nico, figyelj! – mondta apám ugyanolyan kétségbeesett hangon, mint előző este, a kutyáknál. Ettől egy pillanatra visszanyeltem a zokogást.

Letette a kávésbögrét a műszerfalra, és átölelt. Éreztem, hogy felégeti a forróság.

– Ez nem a Láz. A kutyák. Csak megfertőztek a harapásukkal, ez bakteriális. Antibiotikumot kell bevennem, sok vizet inni, és pihennem kell. Hallod?

– Rajtad van a Láz, papa. Látom rajtad.

– Ígérem, ez másmilyen láz, becsületszavamat adom. Neked is volt már hőemelkedésed az influenzától vagy a megfázástól, vagy kis korodban, amikor jött a fogad, sokféle van, és ez nem az, amiben mindenki... A kutyákat nem emberek etették. Dögöt ettek, vagy rothadt húst, aztán megharaptak, és azok a baktériumok most a véráramomban vannak. Innen ez a láz. Csak rövid ideig leszek beteg. Megígérem, Nico, ígérem neked. Van rá gyógyszerünk, most fogom bevenni.

Felmentünk a dombok közé, Vanderkloof városába. Fura kis hely volt, keskeny, összehányt település a gát mellett, és magasan felnyúlt a *koppyk* közé. Apu keresett valamit. Az elhagyatott, sírként hallgató város közepén találta meg. Szerény ház volt, mállott róla a festék, az ajtó előtt nagy, acélból készült biztonsági kapu állt, az ablakokon pedig rács volt. Az egyetlen, kamionok számára is alkalmas parkolóhely vele szemben helyezkedett el, az utca másik oldalán.

Apu megállt. Kiszállt, és kivette a pisztolyt és a vadászpuskát. Nekem a Volvóban kellett várnom, míg ő bement a házba körülnézni. A bejárati ajtót bámulva ültem. Féltem, hogy soha nem jön vissza. Mihez kezdek akkor?

Ma, a tegnapi nap után, a kutyák után már minden más volt. És most még apu láza is.

De visszajött. Ahogy közeledett a kamion felé, láttam, hogy nem áll stabilan a lábán.

– Ez elég jó hely – mondta. – Gyere, hozd a könyveidet! – A hátizsákomba tettem őket, és lemásztam. Apu most már lassan sétált, és mindent tétován és óvatosan csinált; a nagy tréler hátuljának kilakatozását, a létra lehúzását. A félpótkocsi tartalma az életünk történetét mesélte. Egyre növekvő leltár volt róla, mindent szépen becsomagoltunk és lekötöttünk; mindenről tudtuk, hol van. Az ajtóhoz legközelebb a konzervételek, rizs, liszt, tészta, tejpor, kávé, Cremora és több száz palack ásványvíz. Azután már nem volt különösebb rendszer: könyvek, amelyek, akárcsak az ételeket, egyesével gyűjtöttünk össze, ahol biztonságban böngészhattünk. Barkácskönyvek és útmutatók a ház körüli javításokról és a személyes egészségről és a vadászmezőn való túlélésről, és *A kezdők első kézikönyve a tűzfegyverekről: Zöldlámpa lövészkönyv*, amelyből mindketten megtanultunk löni. Mesekönyvek és tankönyvek és receptgyűjtemények és hogyan-ölj-le-egy-ökröt és hogyan-kezeld-a-kígyómarást könyvek. Voltak ott vadászpuskák, pisztolyok, lőszerek, vadászkések és böllérkések és konyhakések, a benzinpumpáló felszerelésünk és víztisztító szűrők. Gyógyszerek, kötszerek, krémek, naptej. Egy kisebbfajta sátor, tábori székek, felfújható matracok, tábori ágyak, két összecukható asztal, két nagy, soha nem használt, még becsomagolt napernyő. Három benzines generátor, tíz ötvenliteres benzineskanna. Kozmetikumok: több fogkrém, mint amit egész életünkben el tudnánk használni, sampon, szappan, dezodor, fogkefék. Mosópor, hipó. Laptopok, nyomtatók.

Evőeszközök, étkészletek, kéziszerszámok, elektromos szerszámok...

Apu összeállított néhány karton elemózsiát, és addig keresgélt, amíg meg nem találta a megfelelő gyógyszert. Lemászott, visszatolta a létrát, és gondosan bezárta a tréler hátsó ajtaját. A kartonokat a házba cipeltük. A ház üres volt, rendezett, mint ha a lakosai kitakarítottak volna, mielőtt meghaltak. Minden üres háznak, ahol eddig jártunk, saját illata volt. Volt, amelyiknek kellemes, volt, amelyiknek rossz. Ennek egy kissé gumiszaga volt. Nem tudom, miért.

– A tűzhely gázzal működik – mondta apu. Bólintottam. – És van víz. – Úgy értette, hogy működnek a csapok.

Apu visszament a kamionhoz, és a fülkét is bezárta. Visszajött, bezárta a ház biztonsági kapuját, majd a bejárati ajtót is. A pisztolyt a kezembe adta.

– Nico, újra kitisztítom a harapásokat, aztán beveszem a gyógyszert. Aludnom kell. Ott, abban a szobában. Ne menj ki! Ha bármit látsz vagy hallasz, azonnal gyere, és mondd el nekem! Szerezz magadnak valami ennivalót, vannak konzervek, vedd el a kedvenceidet! És van biltong meg keksz. És leves. Este eszem veled levest; ébressz fel, amikor a nap elkezd lemenni! Tudom, hogy most félsz, Nico, de csak egy-két napig leszek beteg, halod?

Hozzáértem. Olyan nagyon tűzforró volt.

Nem sírtam. Csak bólintottam.

– Hogyan maradunk biztonságban? – kérdezte.

– Csak egymásban bízunk meg.

– Így van. Gyere, nézd meg, hogy lásd, hol fogok feküdni! Ha még alszom, amikor besötétedik, ne feledd: ne gyűjts fényt!

Kiolvasott valamit az arcomból.

– Minden rendben lesz – mondta.

Semmi sem volt rendben.

Kicsomagoltam néhányat a könyveim közül. Leültem az egyterű nappali társalgórészében. Egy konyha és egy étkező is tartozott hozzá. Végtelenségnek tűnő idő után nem bírtam tovább. A hálósobához sétáltam. Apu a takarók alatt feküdt. Egész testében remegett, pedig nem volt hideg. Azt sem tudta, hogy ott vagyok.

Ha meghal, nem akarom végignézni. Lassan végigsétáltam a folyosón. Hangokat hallottam a háztetőről és odakintről. Megpróbáltam kinézni a többi hálósoba ablakán, de újra minden elcsendesedett.

A nappaliban mozgást vettem észre a csipkefüggönyön keresztül: egy állat ügetett odakint az utcán. Összeszorult a gyomrom; egy kutya? Az ablak elé álltam. Lapátfülű rókát láttam meg, aprócskát, ezüstös bundájút. Hirtelen megállt, és a házra bámult. Felemelte a pofáját, mintha kiszagolt volna valamit. Aztán fűgén elügetett, mintha késésben volna valamilyen találkozóról.

Rettegve vonszoltam a lábamat, ahogy visszalopakodtam a hálósobába. Apu még lélegzett.

A háznak egyszerű alaprajza volt, hosszú téglalap, a nappalirész a bejárati ajtónál volt, hátul pedig három hálósoba és két fürdő. Alaposan felfedeztem a többi szobát, kinyitogattam a szekrényeket, benéztem az ágyak alá. A szekrényekben nem voltak játékok, a falak egyikén sem volt könyvespolc. A nappaliban, egy fadobozban egy szék mellett magazinokat találtam. *Sarie* és *Rooi Rose* és *You* magazin. Ezeket nem szerettem olvasni, mert mindenki, aki ezekben szerepelt, már halott volt; a TV-s dolgok és a filmek már nem léteztek. Az egész világ megváltozott.

A hűtőbe nem mertem benézni, mert apu és én tudtuk, hogy minden hűtőben rothadt dolgok vannak; jobb, ha ki sem nyitjuk őket.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Magasan, egy konyhaszekrényben két csomag Simba csipszet találtam. Füstöltmarha-ízű. Én jobban szerettem a csatniízűt. Volt ott egy nagy szelet Cadbury csoki is. Feltéptem a csomagolást. Tudtam, hogy már biztosan szürkésfehér és rossz ízű, mégis reménykedtem, mert tizenhárom éves voltam.

A csokinak fura íze volt.

Megettem egy egész zacskó csipszet. Egy kissé már száraz volt, de ropogós és tápláló. A másik zacskónyt is megettem.

Újra ránéztem apura. Már nem reszketett. Lerúgta a takarót, és most már erőteljesen izzadt. A kutyaharapások tűzpirosak és duzzadtak voltak.

A szobája falának támaszkodva leültem, és nézni kezdtem. Szörnyű csend volt. Apu légzése volt az egyetlen hang. Be és ki. Túl gyorsan.

A láz markában volt.